

ZRCALO

Valentin Cundrič

Zrcalo je soba pozlačena.
Kraj, kjer smo vsi nemi.
Čeprav nam kriki kot noži
odpirajo usta.
Kraj, kjer smo tihi,
čeprav nas struži jok,
čeprav nam mavrični obroči rož
plamte na čelu.
Kjer smo sami,
čeprav zlata vprega sreče
v nas zvoni.
Zrcalo je veža,
polna naše sence,
vendar gluha.
Postelja je,
ki ne ve za žensko telo.
Kot v školjki veliki
živim v njem,
kadar hočem biti biser
in v srebru oči umijem.
Ni potok, ki konje napaja
in zvezde utaplja.
Zrcalo je dlan,
ki ne ve, čemu je odprta.